

Gökkuşığı Roman 99 103 Sayfa

– mucit55macit · 23 Eylül 2015

O evin sahibi kadınla olaydan iki ay önce İmam nikahı ile evlenmiş o evde yaşıyordum. Hakim Mine'nin şahit olarak dinlenmesini istedi.

Mine şahit yerine geldi, doğru söyleyeceğine yemin etti. Sesini duyduğum an ona karşı içimdeki aşk ve nefret birbirine karıştı. Bir yanda sevdiğim, uğruna canımı vereceğim kadın, diğer yanda bir elime geçse canını alacağım kadın. Bir anda ter içinde kaldım, sakinleşmeye çalışarak söylenenleri dinleme ye başladım. Olanları oda olduğu gibi anlattı, ölen adamı tanımadığını, daha önce hiç görmediğini söyledi. Sesi tok ve etkileyiciydi. "Ah be kadını, yaptıklarına değdi mi barı" diye söylendim. Anlatacakları bitince yerine geçti. İyi ki bende ölen adam ile ilgili bazı yerleri anladım. Hakim Mine ile evli olup olmadığını bilen şahit var mı diye sordu. Mine hazırlıklı gelmiş olmalı ki, mahallesinden bir iki komşusu ile köyünden halasını çağırması. Onlarda söz alarak bizim evlendiğimizi anlattılar. Olay açıkça belli, bana göre tam bir nefsi müdafaa olmalıydı. Fakat Savcı işleri karıştırıp duruyordu. Bu ara bir Avukat söz alarak beni savunacağını söyledi. Benim haberim olmadığı gibi, bana gelip bu konuda soru soranda olmamıştı. Kimdi bu avukat? Babam mı tutmuştu acaba? İyide neden gelip benimle hiç konuşmamıştı? Ama adam çok da güzel konuşuyordu.

Ben tüm bu yaşananları anlamsız ve karmaşık buluyor, bir an önce bitsin istiyordum. Yaşayacağım en kötü olayı yaşamıştım zaten, daha kötüsü ne olabilirdi ki? Benim için önemli olan delice duyduğum sevgimin alet edilmesi, başka amaçlar için kullanılmasıydı. Hapiste yatsam ne olur, yatmasam ne olurdu? Çok genç yaşında sevgi ve huzur denen şey duygularımdan uçup gitmişti..

Epey zaman geçmiş, yorulmuştum. Avukatı kimin tuttuğunu bilmiyorum, merak ediyordum. Ama kime soracaktım? Babam desem cezaevine bile gelmediğine göre O tutsaydı yanıma gelip söylerdi. Mine tuttu desem? Yok, o da yapmazdı. Baksana bir kere bile gözlerime bakmadı. İyi de bu avukatı tutan kimdi? Hakimler biraz ara verelim dediklerinde, Avukatı çağırıp kulağına:

---Seni kim tuttu?

---Söyleyemem.

---Niye?

---Öyle olması lazım.

Diyerek tekrar yanımdan ayrıldı.

Bir müddet sonra Hakimler tekrar gelip yerlerine oturduktan sonra, ortadaki Hakim yaz kızım dediğinde sona geldiğimizi anlamıştım.

---Yeni şahitlerin çağırılmasına, cinayet silahının incelenmesine, bir sonraki mahkemenin kırk gün sonra yapılmasına karar verildi.

Hakimin bu sözlerini ayakta dinledim, Hakim çıkınca da yerime oturdum. Tekrar dönüp baktığımda Mine çoktan dışarı çıkıp gitmişti. Hani benim karım olmuştu, onun sevdiği adam, canıydım? "Ah be aptal adam!" dedim kendime. Ne karısı, ne kocası, Ben onun için:

"İntikamını alacak, Koca bebek" tim.

Duygularımı saran nefret dalgası yeniden coştı, kendimi tutamaz halde hayata ve Mine'nin yaptıklarına isyan halindeydim.

Askerler kalkıp gitmemiz gerektiğini söylediklerinde arkamı dönünce babamla karşı karşıya geldik. Bana doğru bir adım attıktan sonra:

---Yanlış işler yapmışsın Hikmet, hem de çok yanlış, bize yakışmadı.

Sinirlenmiş, her yanımı bir titreme nöbeti sarmıştı. Olan olmuş, ben bu hallere gelmişim, şimdi bana akıl veriyordu. Kızgın bir ifade ile:

---Bana akıl vermekte çok geç kalmadın mı baba, ne verinde şimdi neyin hesabını soruyorsun?

Daha fazla konuşmadan askerlerin arasında arkamı dönüp gittim. Artık eski ağlamalı hallerim yoktu. Ağzımdan her an nefret ve kin dökülüyordu.

Diğer Mahkumlarla birlikte evime, yani cezaevine dönüyordum. Öyle ya! Artık benim evim orasıydı. Kim bilir orada kaç yılım geçecekti? Ustama çok acıyıştım işte şimdi ben de, onunla aynı kaderi paylaşıyordum. Sonuç aynı, sebepler farklıydı, ama kaldığımız yer dört duvarın arasında bir yerdi, "hayata bak" dedim içimden.

Koğuşuma varınca yorgunluğun ve yaşadığım sıkıntılı saatlerin ardından yatağıma uzandım. Bugün yaşadıklarım bir bir gözlerimin önünden geçiyordu. Mahkemeyi, babamı, Mine'yi düşündüm. Mine bana hiç ama hiç bakmamış, göz göze bile gelememiştik. Gözlerine bir kere bakabilseydim içimdeki nefreti ona anlatacaktım. Ama o akıllı kadın belki de bunu bildiği için bakışlarını benden hep sakladı. Bana bakmamasının başka ne sebebi olabilirdi? Ya babam! Hastane de kendisini görmemiştim. Kendimden habersiz yattığım günlerde gelmiş olmalıydı. Ama cezaevine bir kere bile gelmeyerek beni yine yalnız bırakmıştı. Mahkemeye gelmesinin nedenini tam anlamamıştım. Bana o sözleri söylemek için miydi? Bir daha geleceğini sanmıyorum, çünkü ona hakaret eder gibi ağır konuşmuştum. Ama yaşadıklarımın sorumlusu olarak onların hiç mi suçu yoktu? Vardı elbette, fakat onların bunları anlamasının zor olduğunu biliyordum. Yıllar yılı benim ne yaşadığımı bilmeyen, en ufak bir sevgi göstermeyen duygusuz insanlar, benim çektiğim acıları sorgulamak yerine hala kendi onurlarını düşünüyorlardı. Cezaevine girdiğim köyde duyulduğu an, dedemin halini görmek isterdim.

Tekrar Mine aklıma geldi. Ölen adamla ilgili olarak mahkemede konuşmamam ona çok faydalı olmuştu. Şayet konuşsaydım ve ölen adama söylediklerini anlatsaydım belki onu da suçlayıp içeri alacaklardı. Ondan o kadar nefret etmeme rağmen bunları söylemek içimden gelmemişti. Şu an ben Mine'den nasıl nefret etmekteysem, o da ölen kocasının katilinden öyle nefret etmiş ve sabırla intikamını alacağı günü beklemişti. Şimdi onun geçmişte yaşadıklarını, şu an ben de bire bir yaşıyordum. Mineyi anlamaya çalışsam da, ona karşı içimde dayanılmaz bir nefret vardı. Ayrıca onun içeri girmesinde ne kazancım olacaktı? Olan olmuş ben ruhumda yaşattığım o sevgi yumağını kaybetmişim. Hiç olmazsa o oğlu ile beraber olsun, çocuk babasızdı, birde anasız kalmasın istemişim.

Mahkemededen geleli bir hafta kadar olmuş, günlerim sakin ve sıkıntısız geçerken içimde gazete okuma sevdası başladı. Bulduğum her parçayı okuyor, içimdeki yalnızlığımı onlarla paylaşıyorum. Yanımda çok zamanlar Düzce'li Çerkez Dursun bulunuyordu. Ufak tefek bir adam olmasına rağmen, gözü kara ve cesur biriydi. Benden büyük olduğu için ona Abi diyorum. Otuz yaşın üstünde olmasına rağmen beni büyük adammış gibi görüyor ve çok da saygı gösteriyordu.

Onun hikayesi de bambaşka bir olaydı. Bir gün hikayesini bana anlatırken onu dinlemiş ve çok üzülümüşüm. Hem ağladı hem anlattı desem yeridir. Garip bir adamdı Dursun abim, benim gibi kaderin bir kurbanıydı. Köylerinde bir kan davası sürüp gidermiş. Dedesi köylerinde başka bir sülale tarafından öldürülmüş, babası evin tek oğlu olduğu için, intikam almak şöyle dursun, mümkün olduğu kadar kenar köşe saklanarak, öldürülme korkusu yüzünden düşmaları ile karşılaşmaktan çekinmiş. Evlendiği hanımından, yani Dursun abinin annesinden beş oğlu iki kızı olmuş. En büyük oğlunda Dursun abimmiş. Yıllar geçmiş, Dursun abi büyümüş ve askere gidip gelmiş. Köyde husumet azaldı derken fitne fesatçılar sürekli iki ailenin arsında dolanıp durmuşlar. Bir gün Dursun abi ve babası köy meydanından geçerken hasımlarıyla karşılaşınca aralarında hiç yoktan kavga çıkmış. Kavga sırasında kalabalık olan hasımları Dursun abiyi ve babasını bir hayli hırpalamışlar. Kavga sonu Dursun abi ve babası olayın üzerine gitmedikleri halde, her gittikleri yerde köyün boşboğaz insanları, fitne ve fesatçıları tarafından alay konusu yapılmışlar. Köyden göçmeyi bile düşünmeye başladıkları bir sırada iki küçük kardeşinin kanlar içinde eve geldiğini gören ve kimin yaptığını da öğrenen Dursun abimin tepersi atıp kan beynine çıkınca Ana ve Babasının tüm yalvarmalarına rağmen tüfeğini kaptığı gibi hasımlarının evlerine doğru koşmuş. Yolda önüne çıkan ve kaçmaya çalışan hasımlarından ikisini oracıkta yere yıkmış, ardından gittiği evin önünde de dedesini öldürüp hapisten çıkan adamı ve babasını kapı önünde yere sermiş.

Vurduğu adamlardan ikisi ölmüş, biri sakat kalmış, diğeri de kurtulmuş. Olay üzerine köy mateme bürünmüş, babası nesi var nesi yoksa satıp İstanbul'a göçmüş. Dursun Abi hayatında hiç sevmediği ve nefret ettiği bir olayın kahramanı olmaktan çok utandığını, hala bu işi nasıl yaptığını bir türlü anlamadığını söylerken gözleri dolmuş, ağlamamak için zorlanıyordu. Uzun mahkemeler sonunda, tuttıkları iyi bir avukatın sayesinde otuz beş yıl gibi bir ceza ile kurtulduğunu anlatırken, ---Bak Hikmet böyle yaşamaktansa inan ölmek çok daha iyi olurdu. Hem katil olmanın verdiği vicdan azabı, hem de bu dört duvar arası. Aradan on yıl geçti hala geceleri ellerimi kan içinde gördüğüm zamanlar oldukça kendimden utanıyorum.

---Allah Yardımcın olsun Abi, senin derdinde bir başka.

Onun hikayesi beni çok etkilemişti. Hayatta insanın aklının almayacağı neler oluyordu. Ne kadar kaçarsan kaç, bela geleceksen mutlaka seni buluyordu. Günler böyle geçip giderken ikinci mahkememe bir hafta kala, koğuştan istemedenden de olsa yine bir olaya karışmış ortalığı dağıtmıştım. Daha önce hırpaladığım adam koğuşa dönmüş, diğer arkadaşları ile Tufan ağanın yanında dolaşıp duruyor, bana kötü kötü bakıyordu. Bir şeyler yapacaklardı ama hayırlısı diyordum. Bir gün Dursun abi bana gelerek: ---Bak aslanım bu adamların niyeti kötü, seni kıştırarak dikkatli ol. Zulalarında Şiş filan da vardır. Onlara doğru bakarken Dursun Abime dönüp:

---Merak etme asıl ben onları kıştıracağım.

İçimdeki nefreti bir şekilde boşaltmak istiyordum. Kin ve nefret dolan vücudum sürekli kasılmakta, sınırlarım gerilmekteydi. Bir gün öğle yemeği vakti, koğuşumuzda bulunan yaşlı, gariban birini, Tufan ağanın bir adamı yere yıkmış ağır küfürler ediyordu. Fırsat bu fırsat dedim içimden. Onlar beni boş anımda yakalamadan beni ben onları haklamalıydım. Birden oturduğum yerden hızla kalkarak olayın olduğu yere gelip ayaktaki adamın elindeki kepçeyi tuttum ve:

---Utanmıyor musun be adam? Gariban birini itip kakmaya, küfür etmeye.

Bunları söylerken kepçeyi bir anda elinden aldığım an, adam çok şaşırılmış, böyle bir şey beklemediği için aptal aptal bana bakarken, elimdeki kepçeyi kafasına öyle vurdum ki olduğu yere yıkıldı. Herkes merak ve korku içinde bizlere bakarken arkadaşları ayağa fırlamış bana doğru geliyorlardı. Aradığım fırsatı bulmuş içimde biriken nefreti kusacaktım. Bana doğru hızla gelen iki adamların her birine kocaman ellerimle öyle kuvvetli birer tokat attım ki, adamlar neye uğradıklarını bile anlamadan yere yığıldılar, yerde ki adamlara doğru bir hamle yaparak daha yerden kalkmadan böğürlerine doğru hızla birer tekme attım. Bu kavga o kadar kısa sürede olmuştu ki, bizleri seyreden koğuştakiler bile ne olduğunu anlamaya fırsat bulamamışlardı. Yerdeki zavallılar can acıları içinde böğürüp duruyor ayağa bile kalkamıyorlardı. Koğuşa derin bir sessizlik çökmüş, herkes olacakların devamını bekliyordu. Daha Tufan Ağa olaya henüz karışmamış, benim içimde ki öfke dinmemişti. Tufan ağaya dönüp haykırdım:

---Bak Tufan ağa, yanında taşıdığın köpeklerine iyi bak.

Gür sesimle öyle bağırıştı ki, sesim ta koridorlarda yankılandı. Mahkumlar iyice tırsımış, oldukları yerde kala kalmışlardı. Amacım Tufan ağayı da olaya katmaktı ve sonunda istediğim oldu. Adamlarının yerdeki hallerine daha fazla dayanamayan Tufan ağa, yerinden kalkarak omzundaki ceketini yana bıraktığı an elinde sivri bir şiş ile karşımda belirmişti. Bu arada mahkumlardan bazıları kapıya vurarak:

---Gardiyannnnn....Gardiyannnnnn....Kavga var.

Diye bağırıyorlardı. Onlarda korkmuş, kan akacağını anlamışlardı. Bir hamlede yanlarına varıp onları kapıdan uzaklaştırdım. Tufan ağanın da işini de bitirmeliydim. Gözlerim öyle karamıştı ki ne duyuyor, ne hissediyordum. İçimdeki canavar kavgaya doymamıştı. Tufan ağanın elindeki şişi umursamadan ona doğru yöneldim. Birden sofradaki yemek tenceresini görünce kavradiğim gibi bir hamlede Tufan ağanın başına doğru savurdum. Yemek hala sıcak olmalı ki, adam sıcak yemeğin acısıyla yandım diye bağırmağa başladı. Koşup elindeki şişi bir hamlede alıp yere attım, yakasından tuttuğum gibi kaldırıp yere çarptım. Koca adamı havaya kaldırıp yere çarptığımı, bu sırada içeri giren gardiyanlarda görmüş ve tekrar dışarı çıkmışlardı. İçimde ki öfke iyice artarak doruğa çıkmıştı. Hala yıkacak birilerini arıyordum. Tufan ağa doğrulmak üzereydi, eğildim sağ bileğini tutup kolunu dizime öyle vurdum ki, kolunun odun gibi kırılarak büküldüğünü, herkes görmüş olanları şaşkınlık içinde izliyor, oldukları yerden kımıldamıyorlardı. Tufan ağa dana gibi bağırıyor, kurtarın beni diye yalvarıyordu. Bu arada benim ağzımdan da bağirtılar, haykırmalar geliyor, ama ne dediğimi ne ben nede oradakiler anlayabiliyorlardı.

İşimi bitirmenin verdiği gururla çektiğim tahta oturağa otururken göğsüm öyle inip kalkıyordu ki, demirci körüğü bile yanında hiç kalırdı. Bu arada gardiyanlarda tekrar içeri girdiler ve yerde yatanları kaldırmaya başladılar. Tufan ağa hala böğürüyor, kırılan kolunu tutuyordu. Dayanamayıp oturduğum yerden kalkarak yanına yaklaştım, yerden aldığım şişi gardiyanın birine verirken, onlar da bir an korkup geri çekilmişlerdi.

---Bak Tufan ağa! İnşallah bir daha eline bu şişi almazsın, bu sana ders olsun.

Tufan ağa ve adamlarını gardiyanlar bir bir götürdükten sonra, koğuşa derin bir sessizlik çöktü. İçimdeki öfke dindi mi bilmem ama yatağıma uzanırken içimi garip bir huzurun kapladığını hissettim. Niye acaba diye düşündüm ama bir sonuca ulaşamadım.

Çok geçmeden benim de müdür tarafından çağrıldığı haberi geldi. Bir gardiyanın eşliğinde Müdür odasına varınca içeri alındım. Gardiyan dışarı çıkınca Müdür Beye dönerek:

---Buyurun Müdür Bey, beni istemişsiniz,

---Evet Hikmet, seni neden çağırdığımı biliyorsun.

---Biliyorum herhalde, bugünkü olay değil mi?

---Evet oğlum, bu gün koğuştaki olanlar için çağırdım. Sana daha önce de söylemiştim. Geleli ne oldu da bu ikinci kavgayı çıkardın. Adamlar hastanelik oldular, dua et şikayet etmesinler, yoksa işin zor. Ben şimdi onları başka koğuşlara göndereceğim. Ama senide cezalandırmak zorundayım, buranın düzeni, kanunları bu. Sana en az süre olan üç günlük hücre cezası vereceğim. Ama ne olur bir daha bir şeye karışma, ben de zor durumda kalabilirim.

Müdür Beyin beni koruyan tavırları ve şefkatli bir sesle konuşmasını aklım almadı. Beni korumak ister gibiydi, ama neden? Beni daha önce tanımıyor, bir yakınlığım da yoktu. Ben bunları düşünürken:

---Hani kötü de yapmamışsın evlat, o adamlardan sürekli şikayet geliyordu, gardiyanları bile bıktırdılar. Belalarını buldular, amma bu dediklerimi sakın dışarıda mahkumlarla konuşma. Sana güveniyorum, tamam mı?

---Anladım Müdür Bey, sağolun.

Dedikten sonra elini öperek teşekkür ettim, ardından dışarı çıktım. Müdür Beyin konuşmalarını düşünmekten edemiyordum. Beni koruduğunu anlamıştım, iyi de neden acaba? Gardiyanlar beni konulacağım hücreye getirip içeri ittiler. Kapı kapatıldığında içerisinin tamamen karanlık ve havasız olduğunu fark ettiğimde korkunç bir yerde olduğumu anladım. Ne yapacağımı, nereye oturacağımı bilemeden dolaşıp durdum, yorulunca da temizliğine pisliğine aldırış etmeden karanlıkta bir köşede oturup kaldım.

Karanlık ve kimsesiz bu hücrede yaşadıklarımı uzun uzun düşünme fırsatı bulmuştum. Bu genç yaşta ne olaylar sığdırmış, hayatın kötülüklerini anlamaya başlamıştım. Büyüklerin dediği gibi hayat mektebini okuyordum, ama ne okumak! Sınıfları üçer üçer geçiyordum diye düşününce kendi kendime gülmeye başladım. Kahkahalar atıyorum durmadan. Öyle kahkaha atmıştım ki dışarıdan duyulunca hücrenin küçük penceresi açıldı. Gardiyanlardan birinin beni izlediğini fark ettim. Bu sefer daha hızlı kahkaha atmaya başlamış, adeta çıldırmış bir halde haykırıyordum.

---Okuyorum, okuyorum, üçer üçer atlıyorum, ha ha ha hay.

Gülme krizinin sonunda katılıp kalmış, tekrar olduğum yere yığılmıştım. Beni izleyen gardiyanda pencereyi kapatıp gitti.